

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

7 MEI 1930 - No. 32

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

NIEUWSGIERIGHEID

Een van de mooie tijgers uit de Amsterdamsche Artis.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 1 Mei 1930

Menier,

't Ziet er zo maar aarig uit mee die drogte, jong! Ge frit stof en bleef 't daar dan nog maar bij — zaand schuurt de maag, — maar 't gewas da sta zuutjesaan

op 'n houtje te bijten.

Ge mot zeker 'nen halven meter diep graven veur da ge wezenlijk zwart zaand op oew spaai het leggen. Stof, stof, allegaer poeier! As ge 't me eerlijk afvraagt, ik snap nie, — in één woord: n i e ! — hoe 't erme gewas z'n eigen nog zoo kwiek houdt. 't Is da-d-et 's nachts nog al 'ns zo'n bietje daauwt, zooda 's mèrgens alles mee wa vocht bekleefd is. Ze krijgen 't dus van buitenaf, de plaantjes, de halmkes en de blaaiques, maar anders... as ze 't uit d'n grond moesen krijgen, nouw, dan was 't niks aandars as poeierstof.

Ok de menschen raken op 't droge. De lui, die nie aan de waterleiding aangesloten leggen, die motten d'r eigen behellepen mee leege regenwater-tonnen en putten. Keb al teugen Trui gezeet: „Trui, as da nie gaauw veraandert, dan zullen me ons motte behellepen mee pils.” „Potverde kreek,” riep Trui mee angstige stem en d'r oogen stingen in d'ren verbranden kop as groote glazen knikkers, — „potverblommekes, Dré, da zou 'nen slag veur jouw zijn!” En toen sloeg ze in d'r haanden en schudde d'ren vurigen bol-as-schuurlinnen-zoo-zacht, of ze mee mijn veur 'nen onoverkomelijken raamp sting. „Nouw,” zee ik, „fritte gij dan de spaanders en de splinters van d'n bojem van de regenton maar op, ik gaai alvast 'n kouw krukske pakken in de „Gouwen Koel”, om er aan te wenen.”

Ik dee-et netuurlijk. In d'eerste plots om ze te laten vuulen, da'k m'n eigen deur haar nie lot „nemen” en tweedes as ge mee zo'n hitte over pils begint te praten, ollee amico, dan zie 'k 't veur m'n oogen schuimen in 't glas, da van da kouwe nat dof aangeslagen is en dan... wel jong, dan wateren m'n taanden uit m'nen mond.

'k Sloeg dus twee vliegen in één klap. T r u i e n d e d r o g t e !

En toen ik in de „Gouwen” kwam, amico, toen was 't daar zóó lekker koel en kalm, da'k m'n beenen 's laangs-uit-gelegen eb op 'nen tweeden stoel en toen 'n paar gèève pinten deur m'n keel

eb laten klokken. 't Wif zat de wasch te verstellen en op 'n oogenblik toen zuchtte ze, dat de kruinagels op d'ren erf d'r van op-en-neer gongen. En toen ik 's speurde, wa Mie zoo bezwaarde, toen bleek dan, da ze speules had mee d'ren baas z'n onderbroek, die in hoofdzaak bestond uit gaten, welke gaten aan mekaar wieren g'ouwen deur rafels.

„Da's zeker d'n Bart z'n azjoeren zomerbroek,” zee ik.

„Hout-er van op,” zuchtte Mie, „zoo as dieë kèrel slet, daar edde gin begrip van Dré!” Ik docht daar kan 'k 'n lolletje mee emmen — en ik schupte dieën éenen stoel opzij en stond op, om Mie goeien raad te geven. „De beenen da ga nog wel,” klee-makerde-n-ik, „maar 't gat is ver op.” Toen pakte-n-ik 'n broek van Mie uit d'n hoop en zee: „'t is bij jouw sjuust andersom gesteld, geleuf ik.” En toen amico, toen trok ik 't onnoozelste gezicht van de wêrld en zee: „Witte wa ge doen moest, Mie? Ge zet jouw „gat” aan zijn „beenen”; ge mokt gewoonweg van twee kwaaië één goei” en toen d'r bovenop: „da doe Trui ok altij.”

En amico, ge kun me geleuen of nie, maar d'n Bart krijg Zaterdagavond 'n onderbroek aan mee 'n gatwerk erin zoo groot da-ge 'r kwijt in loopt — en mee twee kleppen mee baandjes. Coupe Dré!

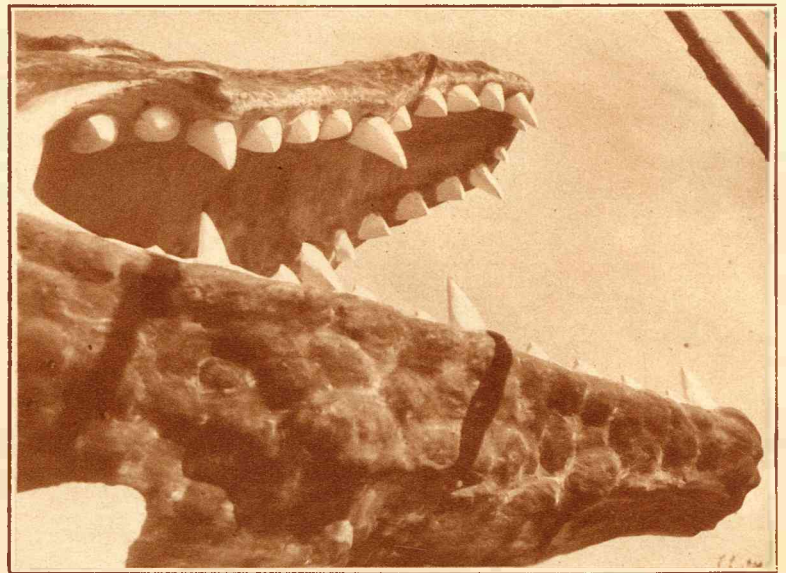
Ik kwam 'm daarstrak teugen en ik doch da'k brook. „Wa-d-edde gij 'n leut,” zee-t-ie. „Schei uit, Bart,” riep ik, „nen mensch wit nooit wat 'm boven z'n kop hangt en daarom lach ik veur dieën tijd maar ee?” En in m'nen geest zag ik 'm al staan in z'n t w e e d e k k e r .

Keb 't ok aan Trui verteld en die is er bij gaan zitten, mee d'r haanden op d'ren buik van 't lachen, net zoolaan tot ze 't in uren tweedekker „dee”. „Dré,” giechelde ze: „wa bende toch 'nen beest! Hoe krijgdet in oew harsens!”

Maar allee, Mie is uit d'n braand, Trui hee-d's gelachen en Bart heet de r u i m t e . En ruimte schaaie nie, zeggen ze bij ons.

Maar ondertusschen, amico, 't is jammer, da-d-et zoo droog is. Waant 't staat allemaal zoo schoon bij op 't laand as in 't Parredijs en 'k zou 't gère zóó houwen. As de zon zoo staat te schijnen deur 't loover van boom en struik dan is 't, of die jonge, prille blaaiques deurschijnend zijn.

Dan ziede de nêrfkes in 't blad. En de stekebiejen en de groote pèrdevliegen, die onder de boomen deurvliegen, die emmen 'n paar vleugeltjes

Een reusachtige krokodillenmuil als charmante reclame voor een krokodillen-show in de Berlijnsche Zoo.

aan, zóó schoon, as er gin wefke 'n kestuumke kan laten maken. As deurzichtich pèrlemer, as kunstig dun glas-in-kleuren — zoo flitsen die dingeskes in oew oogen. En heel d'n dag sneeuwen er alderhaande blaaiques en blossemkes naar benejen en ziet er onzen erf soms heelemaal wit van. Wilde geleuen da'k er soms zonde van maak om er mee m'n onbehouden, haarde klompen op te trappen? En as er dan nouw en dan 'nen wolk stof onder de boomen drijft, dan is da gin zaand meer, maar zuiver goud en as er dan die blossemkes en die vliegeskes deur tuimelen, wel amico, dan laat ik 't werk dikkels staan om da schoons te bekijken.

D'n kleine Dré is weer mee de Paaschvakaansie hier gewiest. En nouw ie weer weg is, nouw lijkt d'n heele hof as uitgestorven.

't Huis is weer leeg.

D'n echo van z'n gebrul en z'n gedaver die klinkt nie meer teugen de bouwsels aan op d'n erf. 't Is of ie 'r heelemaal l e e g van is! Of de plaanken wanden van de schuren en de stallen, of d'n achtergevel van ons huis, mee leege, vragende oogen, sjagrijng te kijken staan over d'n verengelden erf die daar triestigkes en stillekes te drijven leet in d'n modder. En as ge dan d'n huis binnengaet, — dan is 't weer net zoo!

En gade de stallen in, ok daar heurde dan niks aandars as 't gestaamp van de biesten, 't geklos teugen de stutsels aan; 't gerenkel van d'n bles z'n ketting; 't geschuur van d'r snoeten teugen de hooikribben.

Maar 't zonneke van da lawijt, 't hooge stemmeke van dieën kleinen Dré, 't gelach as ie weer 'n aandere schooiersstreek had uitgehaald mee de koeiensteerten of 't geklatter in de hanebalken, kek, da's weg!

't Geklinkel van omvergeschupte emmers; de uitvallen van Trui die nouw en dan d'r eigen 'n apenkeuteltje schrok — en dan d'n op-klaterenden, zulveren lach, die uit dieën brak z'n keeltje rollen komt of-t-er 'nen kanariëvogel teugen de zon zingt, — da's nouw allemaal weer weg.

Keb mee 'm deur de bosschen getrokken, wemmen over de slotjes gesprongen, da me mee 'nen doffen bons teugen de èerde aanbotsen.

Hij hee-t-er geschaterd en geschetterd, da-z'n stemmeke teugen de duuzenden boomen aanketste en ieveraans weer opdoken of 't diepe, geheimzinnige bosch vol mee keboutermannekes zat.... Ollee, laat ik afscheien.

Keb ze van den mergen naar de Stasie gebrocht mee de sjees en 'k zie nog da lollige boske-n-uit 't spoorromke hangen te wuiven mee z'n vuile dweiltje van 'n zakdoekske, waar ie sjuust z'n schoenen mee „gedaan” had. As Dré proper wordt.... Amico, ziezoo; deuze brief zit weer in mekare. De zaak die lopt weer, jonk!

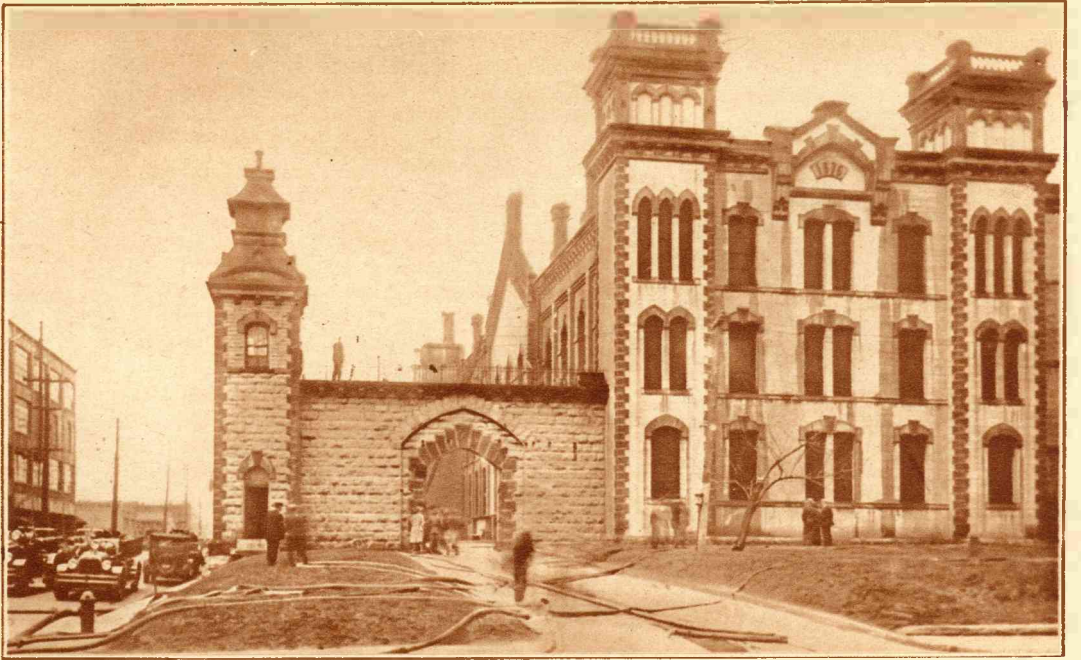
Veul groeten van Trui en — as altij — gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ

Radio-interview met beren te Berlijn om de dierentuin-geluiden bij de luisteraars te brengen.

UIT HET BUITENLAND

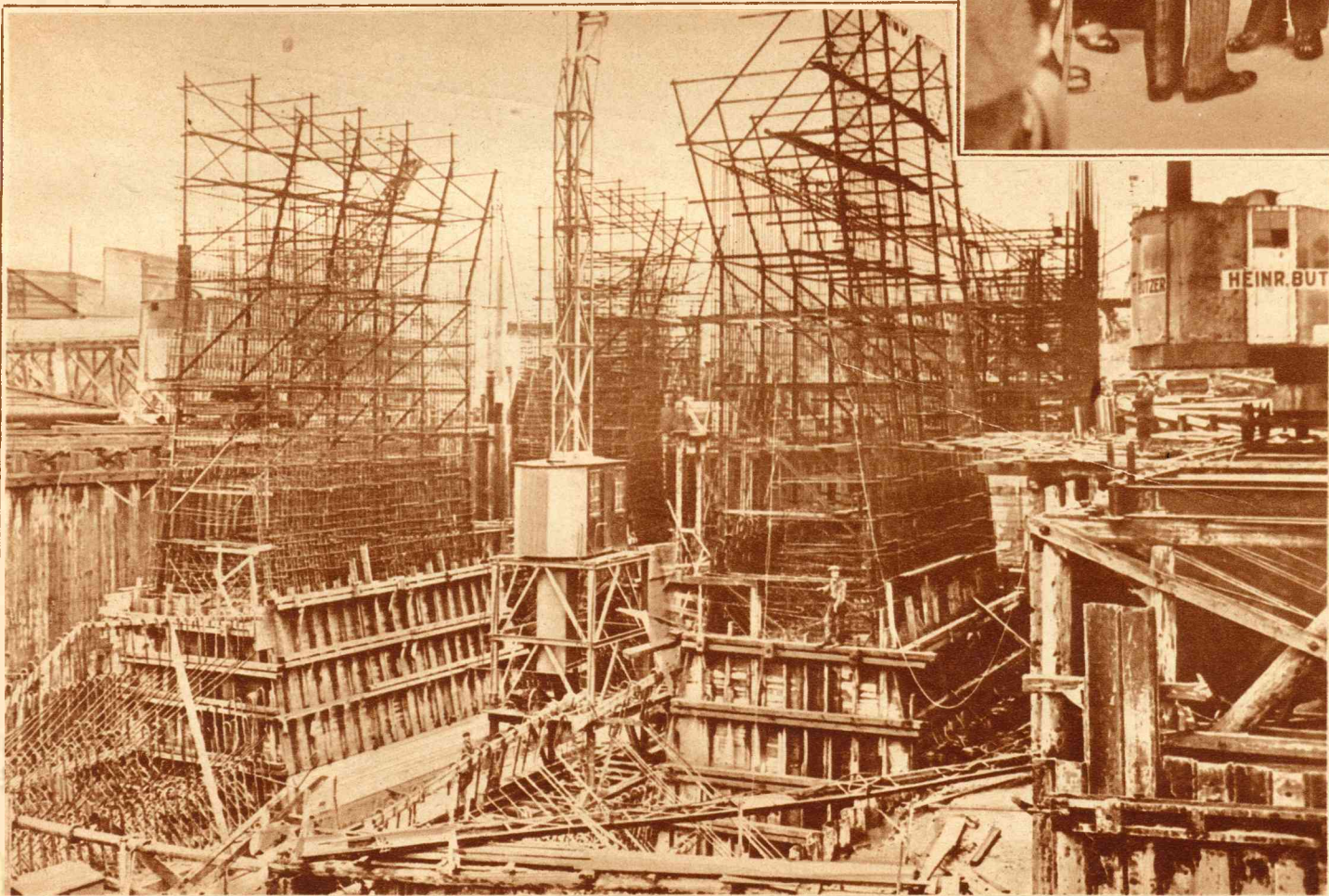
De gevangenis van Columbus in Ohio, maar het vreeselijke drama zich heeft afgespeeld van den brand, waarin meer dan 300 gevangenen omkwamen.

Onmiddellijk na de ondertekening van de langdurige Vlootconferentie te Londen liet Italië vijf oorlogsschepen van stapel lopen. De twee 10.000 tons kruisers daarvan werden gedoopt door het kroonprinselijk echtpaar van Italië, waarvan men hier een foto ziet.

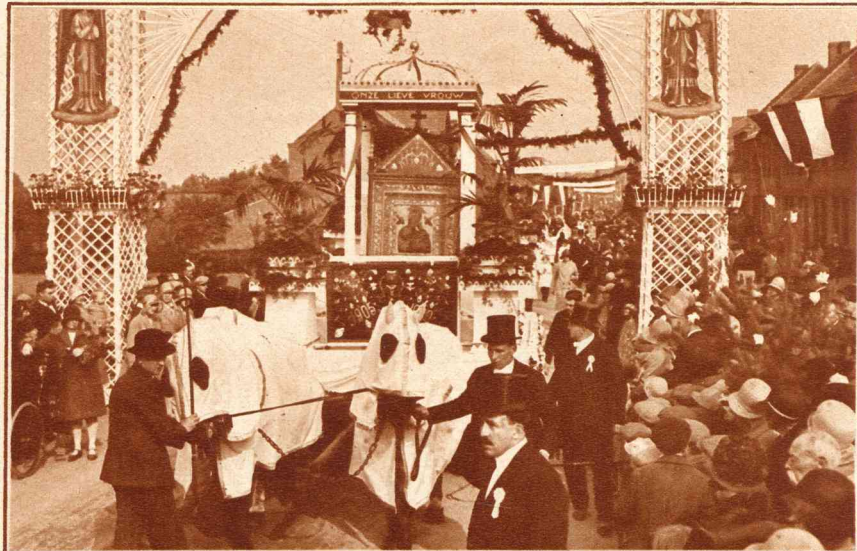
Bondskanselier Schoter (in het midden) van Oostenrijk maakt een reis naar enkele Europeesche hoofdsteden, die verband houdt met politieke doeleinden, o.a. 't sluiten van 'n leening. Hier ziet men hem bij de aankomst te Parijs, ontvangen door minister Briand van Frankrijk.

Ook in Bremerhaven wordt een groote sluis gebouwd, waarvan de Duitschers zeggen, dat zij de grootste van de wereld is. Zooals men weet komt dit praedicaat echter toe aan de nieuwe sluis te IJmuiden. De foto geeft eenigszins 'n denkbeeld van de geweldige betonconstructies.

Maasniel viert van 4 tot 11 Mei het gouden jubilé van O. L. Vrouw van Altijddurenden Bijstand. Zondag trok een groote processie met het Genadebeeld rond het dorp.

De praalwagen met het Genadebeeld

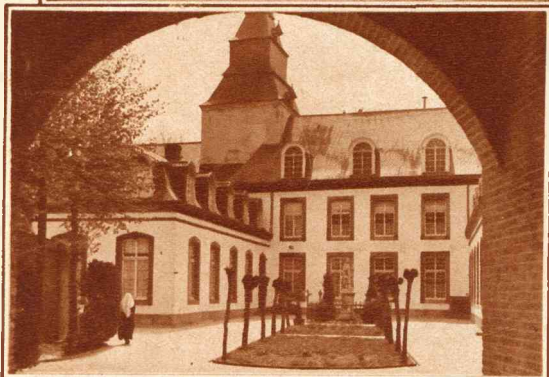
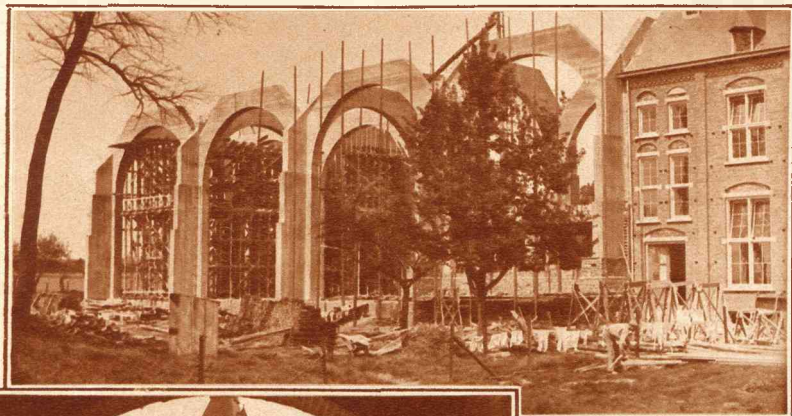
Donderdag 1 Mei herdacht te Sittard Chr. H. Clevers, hoofdcornisse ter Gem. 'Secretarie' zijn zilveren ambtsjubilé. We zien hier den jubilaris tijdens de huldiging ten stadhuize.

Het bloemperk rondom den lichtmast op het Stationsplein te Heerlen wordt voor den komenden zomer in gereedheid gebracht.

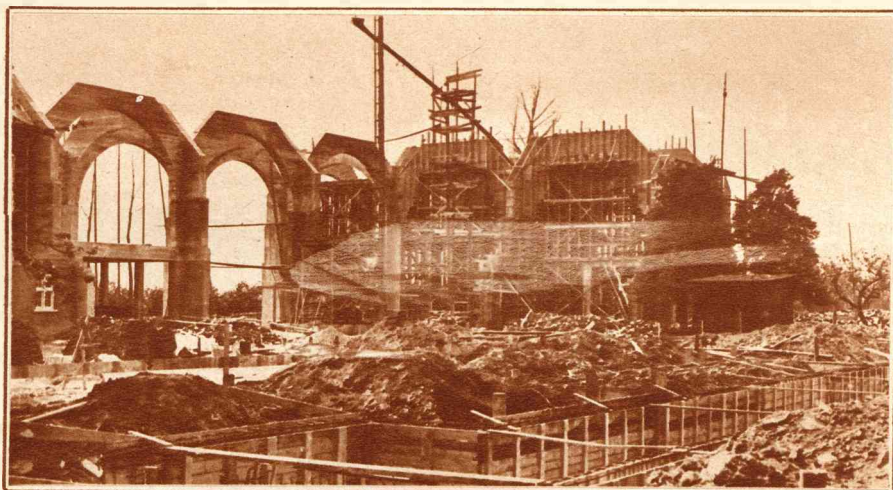
Aan de haven te Venlo is de ijzeren damwand reeds gereed en is de machine op den achtergrond druk bezig met het aanvullen van den nieuwen aanlegsteiger.

Kijkje door de poort op de binnenplaats van het St. Annagesticht.

Het St. Annagesticht te Heel ondergaat 'n groote verandering. Er wordt n.l. een nieuwe kapel aangebouwd in Romaanschen stijl. De opbouw is echter zoo modern mogelijk, van gewapend beton. De muren worden opgetrokken van natuursteen en baksteen, zoodat het geheel aansluit bij het prachtige oude gedeelte, waarin het St. Annagesticht is gevestigd. De kapel sluit direct aan het gedeelte, waarin nu de noodkapel is gevestigd is en dat na afbouw ingericht zal worden voor ziekenzaal.

Limburgsch Nieuws

Overzicht van het geheele werk.

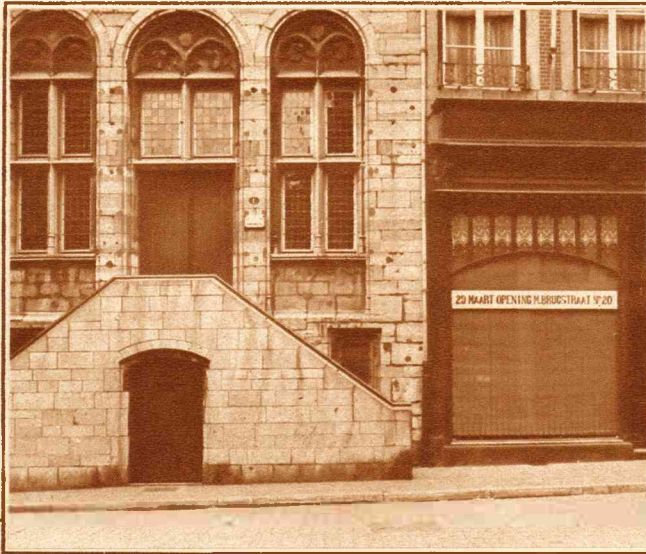
Te Posterholt had een reünie plaats van leerlingen en oud-leerlingen der Landbouwschool bij gelegenheid van de herdenking van het 15-jarig bestaan.

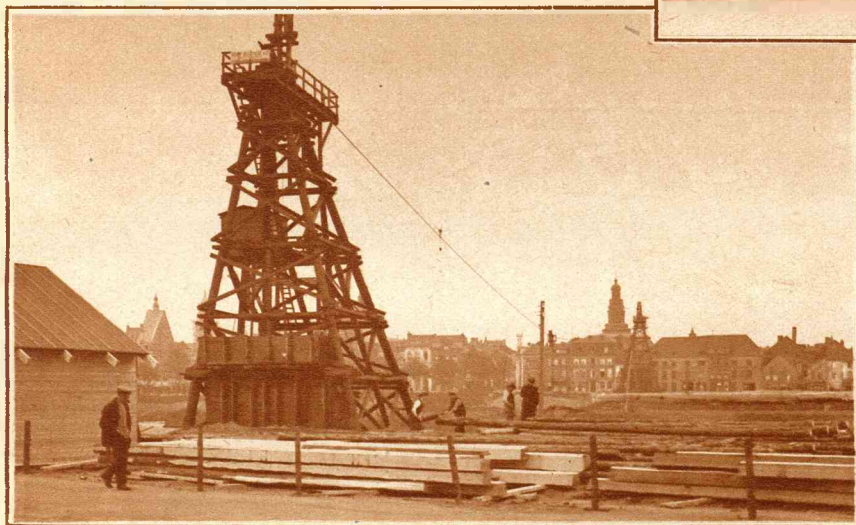
Zondag gaf te Maastricht de tooneelver. De Kruisridders een opvoering van Wiedekind. Het stuk werd gespeeld in de kledij van dat tijdperk, zooals onze foto toont.

Te Roermond herdacht het echtpaar Simons-Haaks op feestelijke wijze zijn gouden bruiloft. De krasse oudjes met familie.

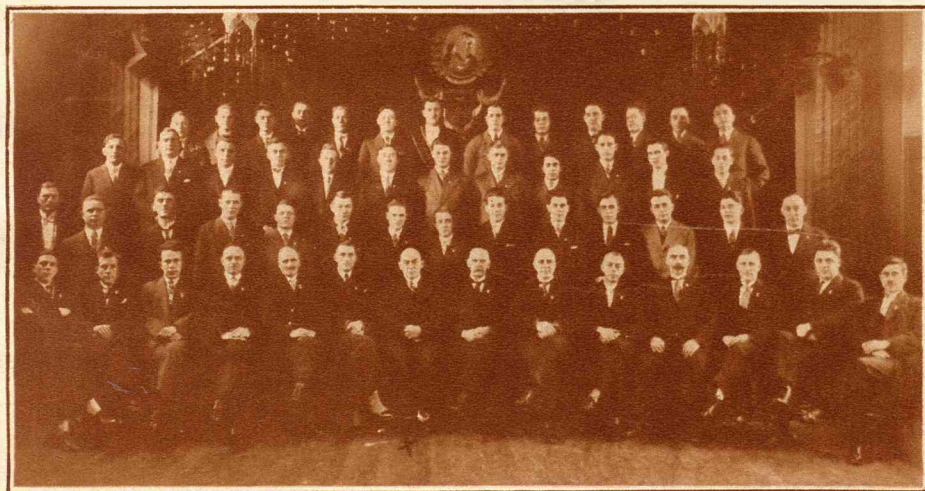
Het pand naast het oude Dinghuis, dat eveneens ingedeeld zal worden bij den raadskelder heeft geen mooien ouden gevel. Nu is een oplossing gevonden, doordat de oude benedengevel bij het pand van Vroom en Dreesman zal worden afgebroken en weer worden opgetrokken naast het Dinghuis. Het eigenaardige is, dat de gevel tot op de c.M. in de nieuwe omgeving past. Links: de plaats, waar de oude gevel zal komen. Rechts: de oude benedengevel van Vroom en Dreesman.

De voorbereidende werkzaamheden aan de nieuwe Maasbrug te Maastricht beginnen ten einde te raken; spoedig reeds zal met den eigenlijken bouw begonnen worden. De kabelbaan is voor het gebruik gereed.

Een sorteerbagger is de Maas aan het uitdiepen.

De zangveren. St. Cecilia te St. Pietersrade-Chèvreumont organiseert op Zondag 11 Mei een tournooi voor mannenzang met medewerking van de Beeker Liedertafel te Beek, St. Cecilia te Gulpen en Vrienden-koor te Limmel.

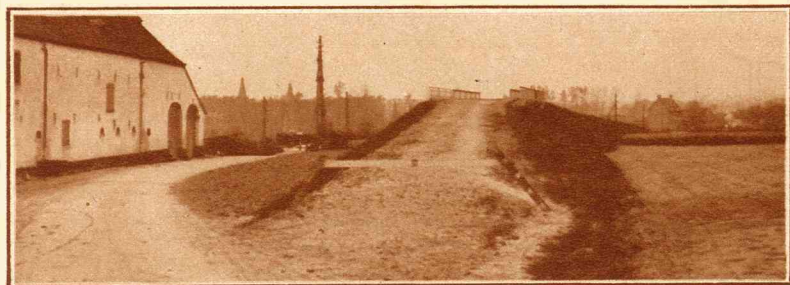
Een prachtige boomgaard te Heerlen.

Donderdag den 1sten Mei vierde onze stadsklokkennist, de heer Chr. J. Mulders, den dag, waarop hij 25 jaar geleden als zoodanig in functie trad.

Te Sittard is men op het oogenblik druk bezig met het opbouwen van een nieuwen gasketel voor de betrekking van het gas uit de Staatsmijnen. Een kijkje op het werk.

Over de spoorlijn Sittard-Heerlen bij Hoensbroek is een brug gelegd teneinde de overweg daar ter plaatse op te heffen. Na afloop van het werk bleek echter, dat de opritten te smal waren voor het verkeer, waardoor de gemeente Hoensbroek het werk afkeurde en voor 't verkeer afsloot. Kijkje op den toestand.

Waar is mijn Vader?

EERSTE HOOFDSTUK
GEVOELEN EN SPOREN

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

weer en haar kin trilde. Ik achtte het raadzaam haar wat gerust te stellen.

No. 1

In mijn werk beschouw ik iedere persoon, die een rok draagt, als een dame, zolang de wet niet bewezen heeft, dat zij iets anders is. Of het de gescheurde en gevleete kleeding is van de vrouw, die met een fruitstalletje op de markt staat, of de zijden sleep van een filmster, die zich op straat haar diamanten heeft laten ontrooven, of de zwarte japon van middelbaren leeftijd eener huismoeder, die hulp zoekt tegen de verleidingen, waarin haar echtgenoot zwelgt — al de draagsters zijn dames, en als zoodanig worden ze door Hawes aangediend. Eigenlijk overdrijft hij die goede gewoonte. Hij spreekt van zijn wasch-dame, en op een goeden dag kwam hij eenigszins opgewonden vertellen, dat de dame, die juist vertrokken was, al het kleingeld uit de zakken van zijn overjas had meegenomen.

Toen Hawes dus een dame aankondigde, nam ik mijn voeten van mijn lessenaar, legde den brief neer, dien ik aan het lezen was, en stond alvast op. Na mijn eersten blik op de nieuwe bezoeker gooide ik mijn sigaar weg en trok (zoo werd mij later verteld) mijn das recht. Dit was geen cliënte, zooals er meestal kwamen — ik begreep het aanstonds uit de manier, waarop ze de kamer binnenkwam. Al was ze nog zoo in de war, ze bewoog zich gracieus, en toen ze haar voile opsloeg, zag ik een gelaat, dat bleek was, fijn van trekken en jong.

„Ik heb geen kaartje gegeven,” zei ze, toen ze me omlaag zag kijken naar het kaartje, dat Hawes gewoonlijk op den hoek van mijn werktafel legt. „Ik wou uw raad vragen, en ik dacht, dat de naam van geen belang was.”

Ze werd wat kalmer, geloof ik, door de ontdekking, dat ik een heel stuk ouder was dan zij. Ik zag, dat ze steelsgewijze keek naar de grijzende plekken bij mijn ooren. Niet, dat ik zoo oud was — vijf en dertig — maar in mijn familie houden de mannen lang hun haar, maar het wordt vroeg grijs — wel nuttig in zaken, maar in den gezelligen omgang minder aangenaam.

„Wilt u niet gaan zitten?” vroeg ik, en ik schoof een stoel aan, zóó, dat het licht op haar gelaat viel, terwijl ik zelf in de schaduw bleef; een truc, die iedere dokter en iedere advocaat kent. Wat den naam betreft, misschien is het beter, dat u me eerst uw moeilijkheden zegt; daarna, als ik het noodzakelijk acht, zal ik den naam vragen.”

Dit vond zij goed en eenige oogenblikken bleef ze zwijgend zitten, door het venster starend naar de huizen aan den overkant. In het morgenlicht werd mijn eerste indruk bevestigd. Maar al te vaak openbaart het opslaan van de voile in mijn kantoor sporen van tranen, of rouge, of losbandig leven. Deze cliënte wendde onbevangen naar het venster een ongerimpeld gezicht met een natuurlijke fraaie, hoewel nu bleeke huid. Vanwaar ik zat, toonde zij een aantrekkelijk profiel, ondanks de uitdrukking van droefheid. Haar eerste verwarring was voorbij, zij dacht nu alleen aan de zaak, waarvoor ze hier was.

„Ik weet niet goed, hoe ik beginnen moet,” zei ze, „maar veronderstelt u eens,” — ze sprak langzaam — „veronderstel, dat een man, een zeer bekend man, zijn huis verliet zonder waarschuwing, en zonder andere kleeën mee te nemen, dan die hij aanhad, en als hij gezegd had, dat hij thuis zou eten — en hij.... hij....”

Zij zweeg alsof haar stem haar begaf.

„En hij komt dan niet?” trachtte ik haar te helpen.

Ze knikte, in haar tasch grijpend naar 'n zakdoek. „Hoe lang is hij nu weg?” vroeg ik. Het was niet de eerste keer, dat een dergelijk verhaal mij gedaan werd; maar een zóó jonge vrouw te verlaten.... en zoo mooi....

„Tien dagen.”

„Dan wordt het tijd, dat er iets gedaan wordt,” ze ik en ik stond op. Ik wist niet hoe 't kwam, maar rustig blijven zitten, kon ik niet. Een advocaat, vind ik, moet beginselen hebben; ik voor mij kan nooit hooren van een man, die zijn vrouw verlaat, of ik voel me diep verontwaardigd; misschien de deugdzaame toorn van den ongetrouwde. „Maar u zult me iets meer moeten vertellen. Had die heer ook slechte gewoonten? Dat wil zeggen — eh — dronk hij?”

„Niet buitensporig. Hij moest trouwens in dat

De Berlijnsche taxi-ondernemers hebben om de klanten zoo veel mogelijk te gerieven, parapluies in de auto's geplaatst; wanneer het nu regent kan de klant volkomen droog van de taxi over het trottoir naar zijn huis loopen.

opzicht voorzichtig zijn van den dokter. Hij speelde wel eens om geld, maar ik.... geloof, dat hij nogal gelukkig was.” Zij kreeg een kleur.

„Getrouwd zeker?” vroeg ik terloops.

„Weduwnaar. Zijn vrouw stierf, toen ik....” Zij zweeg en beet zich op de lip. Dus het was toch niet haar man? Zonderling — juist op dat oogenblik kwam de zon door en maakte 'n vijfertje van licht voor haar voeten, op het stoffige kleed met de vlekken.

„Het is mijn vader,” zei ze eenvoudig. Ik voelde me onzinnig opgelucht. Maar nu moest ik ook meteen de zaak van een heel anderen kant bezien.

„En u kunt absoluut geen verklaring vinden voor zijn verdwijning?”

„Absoluut niet.”

„En u hebt niets van hem gehoord?”

„Geen woord.”

„Bleef hij wel eens meer een poosje weg, zonder dat hij er u over gesproken had?”

„Nee, nooit. Hij was dikwijls weg, maar ik wist altijd, waar ik hem vinden kon.” Haar stem brak

„We moeten ons niet ongerust maken voor we zeker zijn, dat de zaak ernstig is. De dingen, die er het onbegrijpelijkste uitzien, hebben soms de eenvoudigste verklaring. Hij heeft misschien geschreven en de brief kan verdwaald zijn. Of.... zelfs een klein ongeval zou....” Ik zag, dat ik me versprak. Ze werd wit en haar oogen gingen wijd open. „Maar dat is natuurlijk niet waarschijnlijk, Hij had natuurlijk papieren bij zich, die zijn identiteit bewezen.”

„Hij had zijn zakken altijd vol brieven en zoo,” stemde ze gretig toe.

„Vindt u niet, dat ik zijn naam moest weten? Buiten 't kantoor hoeft die niet te komen, en u weet, het is hier toch een bewaarplaats van geheimen.”

Langzaam keerde haar gelaatskleur terug en ze glimlachte.

„Mijn naam is Fleming, Margery Fleming,” zei ze na 'n korte aarzeling. „en mijn vader, mr. Allan Fleming is de naam. O, meneer Knox, wat moeten we doen! Hij is al meer dan een week weg!”

Geen wonder, dat zij de identiteit van den vermiste had willen verzwijgen. Dus Allan Fleming was zoek! Zeer zeker zou een groot aantal hoogst respectabele burgers wenschen, dan hij nooit terecht kwam. Fleming, schatmeester van den staat, vrolijk in den omgang, verijnd in zijn manieren, had zijn succes in de politiek aan min of meer misdadige practijken te danken!

Buiten het kantoor hoorde ik een jongen neuriën. „Er was ereis een molenaar, die in zijn molen zat,” zong hij. De melodie herinnerde mij aanstonds aan een protest-meeting, een jaar tevoren. Daar hadden we een paar uur lang gefoeterd tegen de overheersching van geweld en list. We hadden een liedje gezongen op deze zelfde wijs en nu, terwijl dit bleeke meisje tegenover mij zat, kwamen de woorden in al hun brutale waarheid mij voor den geest. Het liedje was gedrukt en aan de aanwezigen rondgedeeld.

„Er stond eens een regeeringshuis
Tegen een heuvel aan.

Het was voor dieven veel te zwaar,

Dus zal 't er nog wel staan.

Ze grijpen links, ze grijpen rechts

En Fleming grijpt zoo vlug.

Ze sleepen mee met wagens vol

En brengen 't nooit terug.”

Met een huivering verjoeg ik het lied uit mijn gedachten.

„Ik kan u niet zeggen, hoe het mij spijt,” zei ik; hoe hij zich ook gedragen mocht hebben, hij was haar vader. „En er zijn natuurlijk tal van redenen, waarom dit niet bekend moet worden, althans voorloopig niet. Goed beschouwd.... zooals ik zei, er zijn wel tien verklaringen mogelijk en de eischen der politiek....”

„Ik haat de politiek,” riep ze opeens. „Het woord alleen staat me al tegen. Als ik lees van vrouwen die willen.... willen stemmen en zoo, dan vraag ik me af, of ze wel weten, wat het zeggen wil, vriendelijk te moeten zijn tegen afschuwelijke menschen, lui die in de gevangenis hebben gezeten en zoo. Onze laatste butler was kampioen-bokser; nu begrijpt u genoeg.” Zij ging rechtop zitten met haar handen op de leuning van haar stoel. „O ja, nog iets, meneer Knox. Den dag nadat vader vertrok, is Carter ook verdwenen. We hebben hem niet meer gezien.”

„Carter was de butler?”

„Ja.”

„Een blanke?”

„O ja.”

„En hij vertrok zonder u te waarschuwen?”

„Ja. Hij heeft nog bediend aan de lunch den dag nadat vader wegging en de meiden zeggen, dat hij onmiddellijk is uitgegaan. 's-Avonds bij het

diner was hij er niet — maar 's avonds laat is hij teruggekomen, en hij kwam met zijn eigen sleutel door de bedienden-ingang binnen. De meiden zegden, dat hij in huis geslapen moet hebben, maar hij was alweer weg vóór het personeel op was en we hebben hem daarna niet meer gezien."

"Ik nam me voor dien butler niet te vergeten. „We komen op dien Carter nog wel terug," zei ik. „Uw vader is toch niet ziek geweest? Ik bedoel zoo in den laatsten tijd."

Zij dacht even na.

„Niet dat ik me kan herinneren, behalve dat hij een tand heeft laten trekken." Mijn glimlach bemerkte ze aanstonds. „O, ik weet wel, dat u daar niets aan hebt," zei ze, „maar ik heb zoolang over alles nagedacht, dat ik haast niet meer denken kan. Ik draai aldoor in een kringetje rond."

„U hebt niets gemerkt van geestesstoring — verlies van geheugen of zoo?"

Haar oogen schoten vol tranen.

„Hij vergat mijn verjaardag, veertien dagen geleden," zei ze. „Het was de eerste, die hij vergat, van alle negentien."

Negentien! Vijf en dertig min negentien is zestien.

„Ik bedoel dit," legde ik uit. „Sommige personen lijden wel eens aan plotselinge, onverklaarbare afwijkingen van hun geheugen, en in die tijden gaan ze bijna altijd van huis. Heeft uw vader veel zorg gehad den laatsten tijd, ergens over getobd, dat u weet?"

„O, hij was heelemaal van streek. Hij was erg prikkelbaar, zelfs tegen mij, en tegen de bedienden was hij eenvoudig verschrikkelijk. Behalve tegen Carter — tegen Carter was hij nooit onaardig. Maar ik geloof niet, dat het verlies van geheugen is. Als ik me voorstel, hoe hij dien morgen keek, begin ik te denken, dat hij van plan was weg te gaan. Dat is op zichzelf al een bewijs hoe hij veranderd was, als hij erover kon denken heen te gaan en mij aan mijn lot over te laten."

„Hebt u dan geen broers of zusters?"

„Niemand. Ik kwam naar u toe..." Zij voltooide den zin niet.

„Ja, vertelt u me waarom u juist naar mij toekwam," drong ik aan. „U begrijpt, dat ik dat heel aangenaam en vereerend vind!"

„Ik wist niet tot wien ik me wenden zou," bekende ze, „en toen nam ik het adresboek en zocht in de lijst van beroepen naar de advocaten. Toen deed ik mijn oogen dicht en legde mijn vinger op goed geluk op de bladzijde. Hij wees precies naar uw naam."

Ik ben bang dat ik bloosde bij die mededeeling, maar het was een nuttige afkoeling. Een oogenblik later lachte ik.

„Laten we het beschouwen als een goed voor-teeken," zei ik. „In ieder geval zal ik mijn uiterste best voor u doen. Maar ik ben geen detective, miss Fleming. Vindt u niet, dat we er een moeten raadplegen?"

„Alstublieft geen politie!" zei ze verschrikt. „Ik dacht, dat u misschien iets zou kunnen doen zonder er een detective in te mengen."

„Als u me dan eerst eens precies vertelde, wat er gebeurd is op den dag, dat uw vader heenging. De kleinigheidjes ook — dat kunnen strootjes zijn, die de een of andere richting uitwijzen."

„Dan zal ik bij het begin beginnen," sprak ze. „We wonen op Monmouth Avenue — wij tweeën en het personeel: een keukenmeid, twee dienst-meisjes, een werkmeid, de butler en een chauffeur. Mijn vader brengt een groot deel van zijn tijd in de hoofdstad door en in de laatste twee jaren, sinds mijn oude gouvernante naar Duitschland terug is, ga ik in dien tijd gewoonlijk naar de zusters van mijn moeder te Bellwood, miss Letitia en miss Jane Maitland."

Ik knikte: de dames Maitland kende ik heel goed. Ik had het laatste jaar voor miss Letitia vier verschillende testamenten gemaakt.

„Mijn vader ging weg den tienden Mei. U zegt, dat ik er alles van vertellen moet, maar er is niets van te vertellen. We hebben een auto, maar die was juist in de reparatie. Vader stond na het ontbijt op van tafel, nam zijn hoed en liep de deur uit. Hij was nogal boos om een brief, dien hij aan tafel had zitten lezen."

„Zou u dien brief kunnen vinden?" vroeg ik vlug.

„Dien heeft hij meegenomen. Ik wist, dat hij van streek was, want hij zei niet eens, dat hij heen

ging. Hij nam een taxi, en ik dacht, dat hij naar zijn kantoor ging. Maar de typiste zegt, dat hij er niet geweest is. Hij is ook niet in Plattsburg, want daar hebben ze iederden dag geprobeerd hem intercommunaal op te bellen."

Ondanks haar openhartig gezicht kreeg ik den indruk, dat ze iets verzweeg.

„Waarom vertelt u me niet alles?" vroeg ik. „Wat u verzwijgt kan wel juist het punt zijn, waar het op aankomt."

Zij bloosde. Toen deed ze haar zakboekje open en overhandigde mij een strook ruw papier. Daarop stond, in stordige cijfers, het getal 1122. Meer niet.

„Ik was bang, dat u me uit zou lachen," zei ze. „Het lijkt zoo onnoozel! Ziet u, den tweeden avond, dat vader weg was, voelde ik me zenuwachtig en kon niet slapen. Ik verwachtte hem ieder oogenblik en bleef liggen luisteren, of ik zijn stap op de trap hoorde. Om een uur of drie was ik er zeker van, dat ik iets hoorde in de kamer

LORRE

*Lorre was de laatste dagen
Heelemaal niet in d'r schik,
Was zij anders nogal spraakzaam,
Thans gaf Lorre haast geen kik.
Stiekum zat zij in haar hoekje,
Liet haar warm prakje staan.
Als Mevrouw wou kopiekraven
Keek zij haar verdrietig aan.*

*Man," zei Moeder tegen Vader.
„'t Gaat met Lorre vast verkeerd,
Zie haar nou eens lodd'rig kijken.
't Praten heeft zij al verkeerd."
„Kom," zei Vader, „'t gaat wel over.
Geef d'r maar eens asperien,
Is ze morgen weer zoo lekker
Als een kip, dat zal je zien."*

*Lorre voelde 't einde naderen.
Lorre leed ondraaglijk pijn.
Tegen papegaaienziekte
Helpt geen enkel medicijn.
En toen op een zee'ren morgen
Moeder vroeg: „Hoe gaat het schat?"
Zag zij, dat haar lieve Lorre
's Nachts den geest gegeven had.*

*Lorre rust nu in een kistje,
Aan het randje van de sloot,
Op een prettig, zonnig plekje
In der aarde diepen schoot.
't Kinderloze echtpaar, dat steeds
Lorre teeder had bemind,
Verloor om 't zoo eens uit te drukken
In 't stomme dier zijn eenig kind.*

onder de mijne — een soort gekraak alsof iemand voorzichtig rondsloopt. Ik was blij, want ik dacht, dat het vader was. Maar ik hoorde hem de deur van zijn slaapkamer niet sluiten, en ik werd hoe langer hoe klaarder wakker. Eindelijk stond ik op en ging door de hall naar zijn kamer. De deur stond op een kier, ik stak mijn hand naar binnen en draaide het electrisch licht aan. Ik had het onverklaarbare gevoel, vóór ik naar binnen keek, dat er iemand vlak bij me was, maar de kamer was leeg en de hall ook."

„En de strook papier?"

„Toen ik zag, dat de kamer leeg was ging ik erin. Het papier zat met een speld op het bed, op vaders kussen. Eerst dacht ik, dat het verloren was of er op was gewaaid, maar toen ik de speld zag schrok ik. Ik ging terug naar mijn kamer en belde Annie, het tweede meisje, die meteen zoo'n beetje mijn kamenier is. Het was half vier toen Annie beneden kwam. Ik nam haar mee naar vaders kamer en wees haar het papier. Ze wist zeker, dat het er nog niet was, toen ze om negen uur de dekens had teruggeslagen."

„Elf twee en twintig," herhaalde ik. „Tweemaal elf is twee en twintig, maar daar hebben we niet veel aan."

„Nee," beaamde ze. „Ik heb al gedacht, dat het misschien een telefoonnummer was en ik heb alle nummers 1122 in de omgeving opgebeld."

Onwillekeurig lachte ik en na een paar seconden glimlachte ze zelf ook.

„We hebben geen erg schrandere invallen," zei ik eindelijk. „In ieder geval miss Fleming, als ik de zaak heel ernstig vond, zou ik niet lachen, maar ik twijfel er niet aan, of in een paar dagen is alles in orde. Maar om op dat papiertje terug te komen — hebt u het personeel laten wekken en het huis laten doorzoeken?"

„Ja; Annie zei, dat Carter thuis gekomen was en ze ging naar boven om hem te wekken, maar ofschoon zijn deur van binnen gesloten was, gaf hij geen antwoord. Annie en ik draaiden boven alle lichten van de trap en de benedengang aan. Toen gingen we samen naar beneden en keken rond. Alle ramen en deuren waren dicht, maar in vaders studeerkamer, op de eerste verdieping, zagen we de laden van het bureau openstaan. En in de bibliotheek was het kleine kastje van mijn bureau, waar ik het huishoudgeld in bewaar, opengebroken en het geld was weg."

„En u vermiste niets anders?"

„Niets. Het zilver op het buffet in de eetkamer, allerlei kostbare dingen in het kabinet in de huiskamer, niets was aangeroerd."

„Misschien is het Carter geweest," peinsde ik. „Wist hij, waar u het huishoudgeld bewaarde?"

„Mogelijk wel, maar ik denk het niet. Bovendien, als hij stelen wou, kon hij veel kostbaarder dingen nemen. Mijn juweelen en die van mijn moeder lagen in mijn kleedkamer, en die was niet op slot."

„En zijn ze daar niet aan geweest?"

Ze aarzelde.

„Er aan geweest wel," gaf ze toe. „Mijn grootmoeder liet aan elk van haar kinderen een aantal losse parels na. Die bewaarde ze ongeregen, een bijzondere liefhebberij van haar. Tante Jane en tante Letitia hebben de hare altijd zóo bewaard, maar mijn moeder had van de hare allerlei dingen laten maken, allemaal ouderwetsche dingen. Die waren in een gesloten la in mijn zitkamer, waar ik ze altijd bewaard heb. Den volgenden morgen was de la los en stond half open, maar er was niets weg."

„Had u daar al uw juweelen?"

„Alles, behalve één ring, dien ik bijna nooit afdoe." Ik volgde haar blik. Door haar handschoenen heen was de vorm zichtbaar van een ring met één steen. „Negentien van de..." Ik gaf mij zelf 'n standje en stond op.

„Het ziet er niet uit als een gewone inbraak," zei ik. „Maar ik ben bang, dat ik niet genoeg fantasie heb. Wat u me verteld hebt, moet eten en drinken zijn voor menschen met een gave voor ontleding en combinatie. Mijn geest gaat niet zoo makkelijk dien kant uit. Negentien van de vijf-en-dertig blijft zestien, volgens mijn nuchtere manier van denken, maar ik ken menschen, die er gemoedereerd nul van zouden maken."

Misschien begon ze te vreezen, dat ik niet goed wijs was; haar gezichtje stond althans weer even wanhopig als in het begin.

„We moeten hem vinden, meneer Knox," drong ze aan, terwijl ze opstond. „Als u een detective kent, dien u zeker kunt vertrouwen, laat hij u dan alstublieft helpen. Maar u begrijpt, dat de onverklaarbare afwezigheid van den schatmeester zoo veel mogelijk geheim moet worden gehouden. Van één ding ben ik zeker: hij blijft niet vrijwillig weg, hij wordt gedwongen! U weet niet wat voor vijanden hij heeft — mannen als Schwartz, die geen principes en geen geweten hebben."

„Schwartz!" herhaalde ik verbaasd. Henry Schwartz was de leider van zijn partij in den staat: de man, van wien één zijner tegenstanders bij een verkiezing had durven zeggen, dat hij op een zóo laag peil van menschelijkheid stond, dat er een wonder van den hemel nodig zou zijn, om hem op te heffen tot het peil van totale nietswaardigheid. Hij nu en Fleming werden algemeen beschouwd als de kapitein en de eerste luitenant van de rooversbende, die toen het schip van onzen staat bestuurde.

„Meneer Schwartz en mijn vader zijn bondgenooten in de politiek," legde het meisje blozend uit, „maar ze zijn geen vrienden. Mijn vader is een heer..."

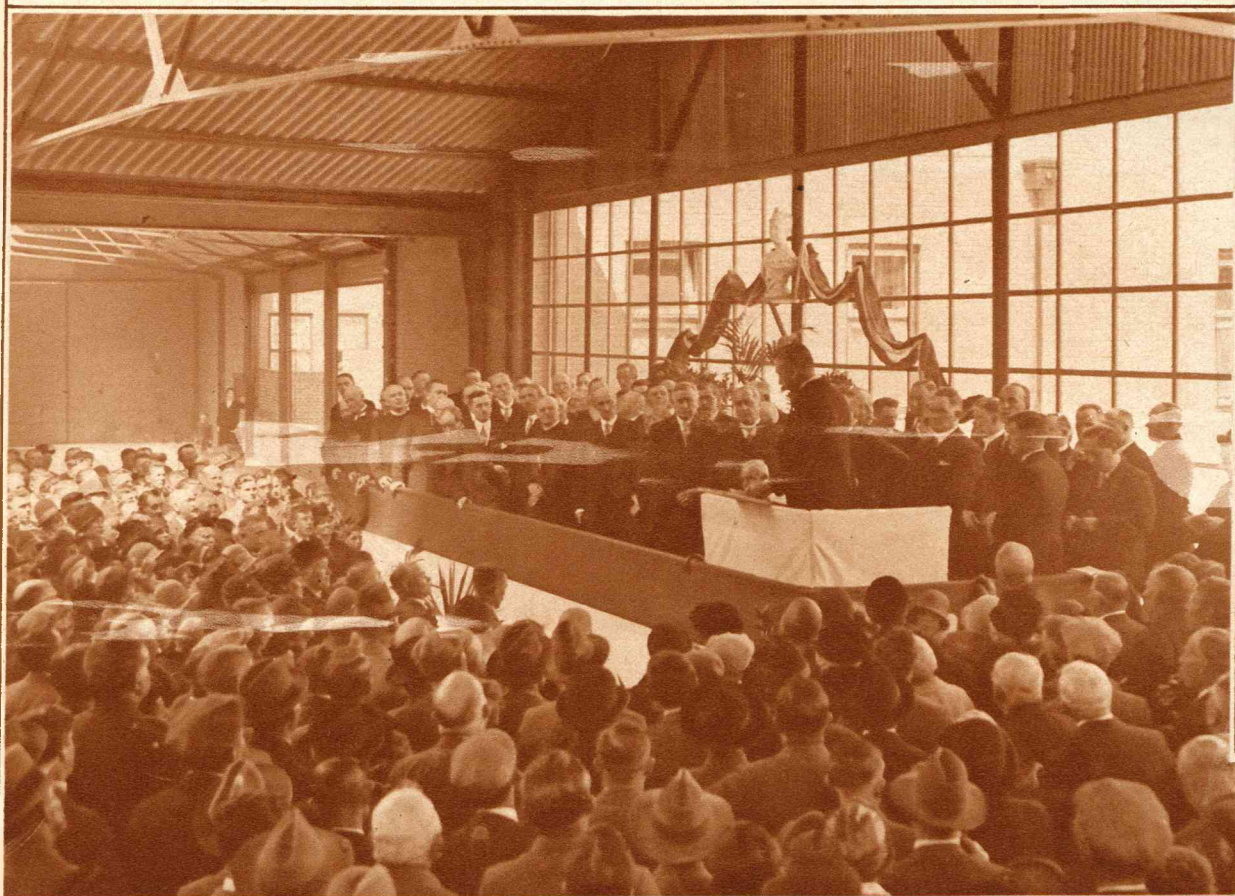
(Wordt voortgezet)

Opening van het nieuwe

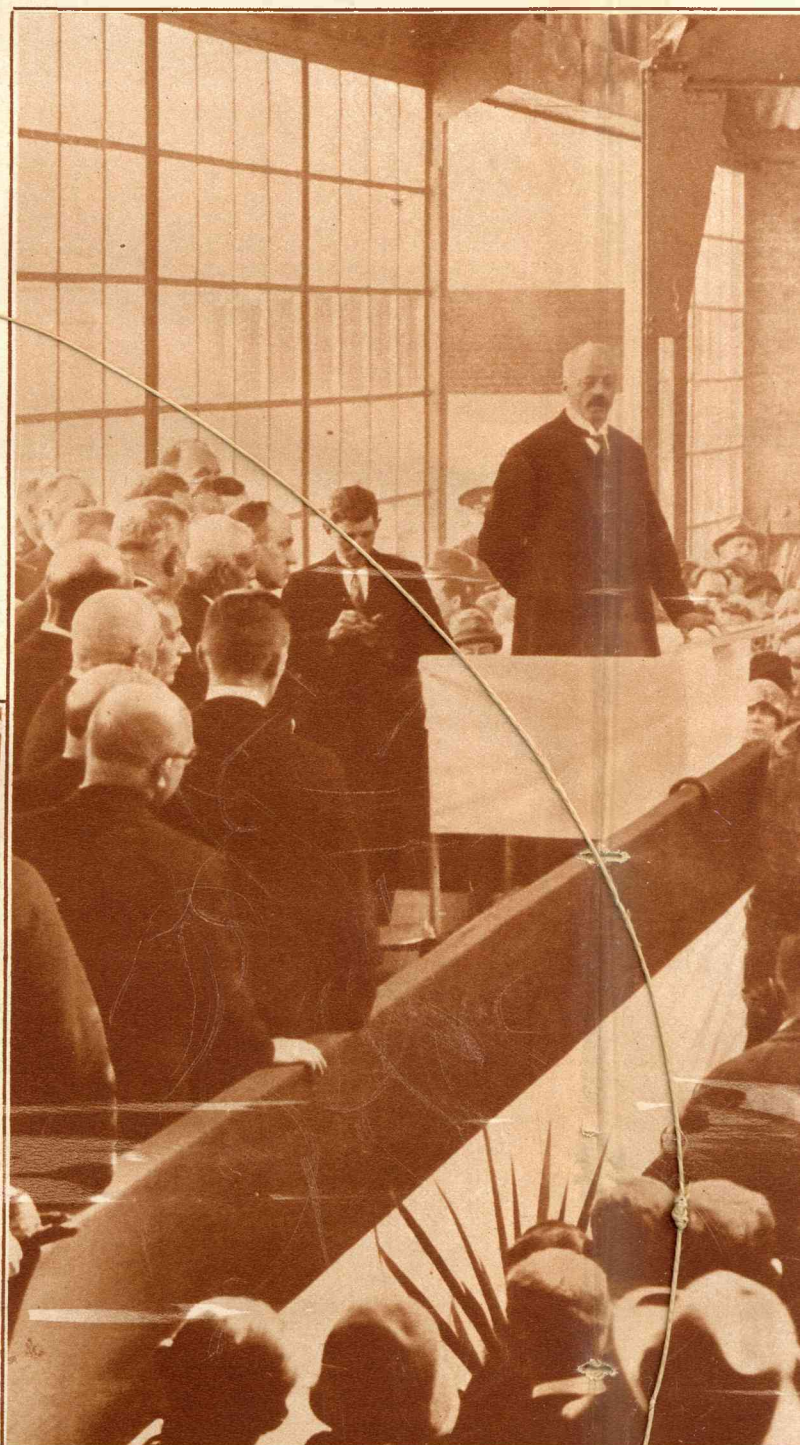
De gebouwen worden gezegend.

Overzicht tijdens een rede van den Commissaris der Koningin.

Groep van autoriteiten, bij de opening

Onder zeer groote belangstelling is te V
veilinggebouw van de Venlosche Veili
door Z.Exc. Min. Ruys de Beerenbrouck o

Tijdens de openingsrede van den Min

Veilinggebouw te Venlo

van autoriteiten, bij de opening aanwezig.

er groote belangstelling is te Venlo 't nieuwe
gebouw van de Venlosche Veiling-Vereeniging
Min. Ruys de Beerenbrouck officieel geopend.

Aankomst van Minister Ruys de Beerenbrouck.

De drukte bij de eerste veiling.

dens de openingsrede van den Minister.

Die Andere, die Onbekende....

IX

ROMAN VAN HARDY LANGEN

*

Veertien dagen later! Leo heeft een zeer drukken dag achter den rug. De winkelbediende was ziek en het was net, alsof de klanten hadden afgesproken juist dezen dag te kiezen om allerlei inkoop te doen: deze moest een heelen voorraad sigaretten hebben, want hij ging een poos naar buiten, een ander weer moest groote voorraden papier en andere schrijfbehoeften inslaan, een derde wilde opheldering hebben over een machinetje, dat Leo Berger eerst kortgeleden als iets geheel nieuws in den handel heeft gebracht enz. enz.

Doodmoe en hongerig kwam hij twee uur na 't sluitingsuur thuis. „Goddank,” zuchtte hij, „dat het morgen Zondag is, dan kan ik tenminste een beetje uitrusten. Ik hoop nu maar, dat moeder 't eten klaar heeft.”

Het avondeten is klaar en moeder wacht reeds ongeduldig op hem. Grethe heeft haar verteld van de ziekte van den bediende en van de kolossale drukte in de zaak.

„Arme jongen,” zegt ze medelijdend, „waarom heb je niet gevraagd of ik wou helpen?”

„Nou, moedertje, 't is gegaan hoor; u hadt het thuis al druk genoeg, nu ik Grethe den heelen dag in de zaak moest houden. Ik moet eigenlijk blij zijn, dat de zaken zoo goed gaan en dat van week tot week de omzet stijgt. Ik zal gauw een tweeden bediende noodig hebben.”

„Neem er maar gauw een,” zegt de bezorgde moeder, „je ziet al zoo bleek, ik ben bang, dat je ziek zult worden.”

„Dat is, omdat ik vanmiddag niet heb gegeten en omdat ik een reuzenhonger heb. Kunnen we nu spoedig eten?”

„Dadelijk, het eten is klaar; alleen zijn vader en Hanna nog niet thuis. Maar — ik zal hun eten wel warm houden!”

„Neen; we wachten op hen. Ik eet dan eerst maar een stukje brood!”

Leo gaat naar de gedekte tafel, snijdt brood en begint hongerig te eten. Daartusschen vraagt hij: „Hoe komt het, dat vader nog niet thuis is, anders is hij altijd zoo op tijd. Is 'r wat bijzonders?”

„Niet, dat ik weet. Toen Grethe zei, dat het wel laat zou worden, vóór je thuis zou komen, meende hij, dat hij dan nog best een wandelingetje kon doen; maar dat hij over een uur zeker terug zou zijn, opdat we niet zouden behoeven te wachten. Toen hij wegging, was 't nog geen half zeven....”

„En nu is 't al over achten. Hij zal toch niet verdwaald zijn?”

„Neen, dat geloof ik niet — hij kent de stad wel!”

„En Hanna? Moedertje — vindt u niet, dat die den laatsten tijd erg veranderd is? Ze is zoo onrustig!”

„Zeker; maar dat zal wel met de tegenwoordigheid van vader in verband staan. Zij kan zich daarin nog niet schikken.”

„Misschien. Ik hoop, dat 't dat is.”

„Je zegt dat zoo eigenaardig, Leo.... wat zou 't anders zijn?”

„Ik weet 't niet — Hanna bevalt me niet in den laatsten tijd. Ze heeft zoo iets hoovaardigs over zich en is ook niet meer zoo openhartig als vroeger.... Nog meer is er, dat ik niet kan begrijpen. „Kijk moeder; de vorige week kwam ze me weer

eens uit de zaak afhalen, en toevallig was toen Benke bij me.”

„O, daar heb je nu nog niets van verteld,” onderbreekt moeder hem, „was Benke bij je en Hanna trof hem net? Hoe hield ze zich tegenover hem?”

„Zoo afschuwelijk mogelijk! Daarover ergerde ik me zeer! Dat heeft Benke toch niet aan haar verdiend. Hij is een prachtkerel en houdt van haar, dat kan een blinde wel zien! Al heeft hij 't me nooit gezegd, toch weet ik wel, dat hij juist om haar zoo dikwijls bij me komt. Altijd weer brengt hij 't gesprek op haar, altijd hoopt hij maar, dat ze zal komen. Zij gaat hem echter uit den weg. En als 't toeval haar op zijn weg voert, zooals toen, dan weet ze niet, wat voor onaangename dingen ze hem moet zeggen.”

„Wat zei ze hem dan voor onaangenaams?”

„O, dat heb ik zoo niet allemaal onthouden; maar haar bedoeling was onmiskenbaar.

Ze maakte het landleven belachelijk, beweerde, dat zelfs de verstandigste bij zoo'n leven moest verboeren en sprak met een kinderachtige bewondering over de genoegens van 't stadsleven. Geen moderne onzin was onbeduidend genoeg om dien niet boven alles te prijzen.... in het kort, haar gedrag was weinig verkwikkelijk.”

„Wonderlijk! En ik verbeeldde mij nog wel, dat ze Benke heimelijk liefhad!”

„Ik hoopte 't ook — een heele poos. Ik zou haar met niemand liever zien trouwen dan met dezen braven, flinken jongen! Benke zou voor haar een goede partij zijn; al kan hij haar natuurlijk geen zijden kleeren, briljanten en mondaine genoegens bieden. Maar daarop mag Hanna ook als arm meisje geen aanspraak maken!”

„Zeker niet. Maar dat zal ze toch zeker niet doen, arm en bescheiden als ze is opgevoed!”

„Ik weet het niet....” Leo is opgestaan en gaat onrustig het vertrek op en neer. „In elk geval zoekt ze het hoog en praat nergens anders over dan over genoegens en wat dies meer zij. Dat ze of erg rijk wil trouwen of heelemaal niet. Dat ze er naar streeft een zelfstandige positie te krijgen, die 't haar mogelijk maakt, zich elegant te kleeden en te profiteren van alle genoegens. Ik kan 't niet helpen,

maar er moet iemand zijn, die haar zulke dingen in het hoofd praat.” **No.7**

„Wie kan dat dan zijn? De Hartliebs niet; dat zijn eenvoudige, aardige lui.”

„Ze leerde daar allerlei lieden kennen, zooals dien Hornig, den chef bij Rundstock, over wien zulke rare praatjes gaan. Ik heb Hanna al meer dan eens voor dien man gewaarschuwd; maar ik werd iederen keer hevig door haar afgetroefd. Nu hoorde ik gisteren van Wondrak, dat men Hanna vaak ziet wandelen met Hornig. Ook gaan ze wel samen naar den schouwburg.”

„Hanna? Dat kan niet! Daar heeft ze veel te degelijke principes voor.”

„Had! moet u zeggen, misschien heeft ze die nu niet meer.”

„Leo!”

„Wat wilt u eraan doen, moeder! Hanna is 21 jaar en verbieden kunt u haar niets meer. De menschen hebben tegenwoordig nu eenmaal vrije opvattingen en.... ik geloof niet, dat ze nu iets bepaald slechts zal doen. Toch....”

Hij houdt op, want de deur gaat open en Hanna komt binnen. Haar oogen stralen en toch doet ze haar best om onverschillig te kijken.

„Kom ik te laat?” zegt ze een beetje verlegen, „dan vraag ik excuus, maar ik kon niet eer komen. Ik was n.l. met een kennis in de bioscoop. Heerlijk, moeder! Een prachtfilm uit den Renaissance-tijd.... ik dacht niet, dat die films zóo mooi konden zijn!”

„Met wien was je daar?” vraagt Leo, terwijl hij haar scherp aankijkt.

„Met Steffi Roller. Ze hield niet op! Het was werkelijk prachtig. Wij gaan er eens meer naar toe,” antwoordt Hanna blozend, maar zonder weifelen en dan: „Maar ik zie, dat jullie nog niet hebben gegeten, zoodat ik eigenlijk heelemaal niet te laat ben!”

Moeder en broeder hebben een gevoel, alsof Hanna zoeven niet de waarheid heeft gezegd; maar ze laten hun twijfel niet merken.

Tot nog toe was Hanna te hooghartig geweest om te liegen, al zou ze ook een standje opgelopen hebben.

Verder kan men echter niet op de zaak ingaan, want opeens gaat de deur weer open en met een hevig lawaai treedt.... Konrad Berger binnen.

Hij schijnt hevig opgewonden te zijn en niets aan hem doet nog aan den bescheiden, stillen man van altijd denken.

Zijn anders zoo doffe oogen flikkeren. Het magere lichaam heeft een fiere houding — hij ziet er tien jaar jonger uit. Tegelijk echter is hij heelemaal uitgeput, zijn beenen trillen en zijn gezicht is met zweet bedekt.

„Vader — om Godswil — wat is er met u?” roept Leo en drukt hem op den eersten den besten stoel neer, „u bent heelemaal buiten adem. Waarom hebt u zoo hard geloopt?”

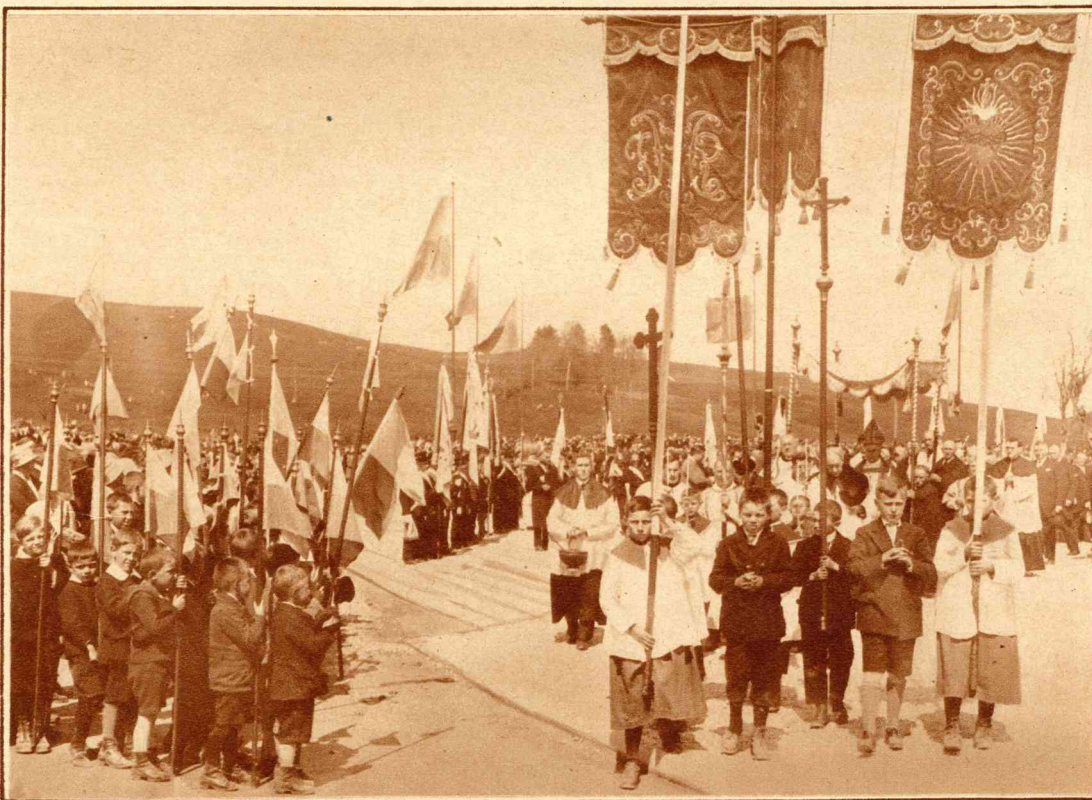
Met vlammende oogen ziet de oude hem aan en droogt zijn gezicht af.

„Ik ben hem achterna gegaan....! Hij is hier! Hier in deze stad....”

„Wie vader?”

„Hij, de onbekende vreemdeling. De moordenaar van vrouw Solgruber! Ik heb hem dadelijk herkend!”

Plotseling slaat zijn stem over. Hij begint te snikken en slaat de handen voor zijn oogen. Hij stamelt: „Mijn God, heb

Met groote plechtigheid is in Oberammergau de nieuwe schonburg voor de Passiespelen door Z.Em. Kardinaal Fauthaber van München ingezegend. Aan de inwijding ging een processie door het dorp vooraf.

dank. Heb dank, dank.... dat U mij niet te schande hebt gemaakt.... dat ik hem heb mogen ontmoeten.... dat u medelijden met mij hadt.... Nu behoeft ik niet ver te zoeken.... Hij is hier.... hier.... En ik kan nu reenschap van hem eischen. O God, hoe dank ik U!"

Moeder en Leo wisselen blikken van verstandhouding. Zou hij opeens krankzinnig zijn geworden?

Met groote oogen is Hanna naderbij gekomen en staart vader vol verwachting aan. Ze is zeer nieuwsgierig.

Deze geheimzinnige vreemdeling is dus geen mystificatie. Hij bestaat werkelijk — vader heeft hem gezien!

"Spreek toch, vader! Waar hebt u hem gezien? Wie is het? Kunt u zich niet vergist hebben?" zoo dringt ze aan.

Het is de eerste maal, dat ze 't woord tot hem richt en hem vader noemt.

De oude man haalt zijn handen voor zijn gezicht vandaan. "Vergist? — Ik me vergist bij dit gezicht, dat ik 20 jaar lang in mijn geheugen heb bewaard? Nee — dat is uitgesloten! Ook is hij, afgezien van het stempel, dat de jaren op hem drukten, weinig veranderd, zoodat ik hem op 't eerste gezicht herkende. Hij was de vreemdeling uit de herberg van vrouw Sollgruber — de moordenaar — zoowaar ik zelf Konrad Berger ben, die onschuldig is veroordeeld."

De toon van waarheid, waarop Berger spreekt, heeft zoo'n overtuiging, dat alle twijfelingen verdwijnen, zoodat zoowel de moeder als de kinderen onwillekeurig herademen, alsof een zware last van hen viel.

Konrad Berger droogt zijn met zweet en tranen bedekt gezicht af en probeert zijn opwinding meester te worden.

Rustiger gaat hij voort:

"Waar ik hem zag? In 't stadsplein, waar hij met een heel stond te praten. Anders kijk ik de voorbijgangers nooit zoo aan; maar dezen keer moet Onze Lieve Heer wel mijn schreden en mijn blikken bestuurd hebben, want ik keek onder een zekeren dwang op, toen ik die beiden daar zoo zag. En toen ging als een electrische schok door geheel mijn lichaam: Dat is degene, dien je zoekt!"

"Wat deedt u toen?" vroeg Leo nieuwsgierig. "Wachtte u en sprak u hem aan?"

"Nee. Zooveel tegenwoordigheid van geest had ik wel, dat ik tot me zelf zei, dat alles misschien verloren zou zijn, als ik zei, wie ik was, eer ik wist, wie hij was en waar hij woont. Want natuurlijk zal hij, die uit de processtukken moest weten, dat hij voor den moordenaar werd gehouden, terstond gevlucht zijn, al geloofden ze niet aan zijn bestaan. Hij moest toch begrijpen, dat, als ik zijn bestaan kon aantoonen, zijn toenmalig plotseling verdwijnen op een schuldbekenenis geleek. Men heeft toentertijd oproepingen in de kranten geplaatst, met 't verzoek, dat deze vreemdeling zich zou melden om zijn onschuld te bewijzen en als getuige tegen mij gehoord te worden. Hij heeft zich niet gemeld. De rechtbank zei: omdat hij niet bestond. Ik wist echter: omdat hij de moordenaar was, zijn onschuld niet kon bewijzen en omdat het hem zeer gelegen kwam, dat 'n ander beschuldigd werd."

"Dan is het zeker aan te nemen, dat hij zou vluchten, als u zich als aanklager tegenover hem zou plaatsen."

"Zonder twijfel. En hoe zou ik hem hebben kunnen tegenhouden, zonder zijn naam te weten? Nee, hij moest niets vermoeden, tot ik zijn naam en adres had uitgevond en mij had verzekerd van de hulp der autoriteiten. Dan eerst kunnen deze er toe over gaan, hem te arresteerden. En die arrestatie moet hem onvoorbereid treffen, als een bliksemstraal bij helderen hemel, opdat hij heelmaal niet aan vluchten kan denken. Dat alles voelde ik dadelijk."

"U hebt hem dus gevolgd?"

"Ja. Achter een boom wachtte ik, tot zijn kennis vertrok. Toen volgde ik hem voorzichtig. Eerst ging hij de stad in om inkoop te doen. Tegen half 8 richtte hij zijn schreden naar de Burgerstraat, waar hij voor een groot, oud gebouw op en neer bleef loopen en meermalen ongeduldig

op zijn horloge keek. Aan 't gebouw hingen groote aanplakbiljetten, waarop vermeld stond, dat daar dien avond een lezing over Fröbelonderwijs zou gehouden worden. Blijkbaar wachtte hij iemand, die bij deze lezing was.

"Welken indruk maakte hij op u? Scheen 't u toe, dat hij behoorde tot de betere klasse?"

"Stellig! Hij was deftig gekleed, droeg een donker zomercostuum van de beste stof en naar de laatste mode. Hij had een prachtig gouden horloge met zwaren gouden ketting en droeg onberispelijk linnengoed.

Een dame in Amerika gaat er trotsch op, dat zij de grootste verzameling van lepels heeft. Welk nut zij er van heeft, wordt niet vermeld.

Hij maakte den indruk een rijk man te zijn, die met zich zelf en met de wereld was ingenomen. Het viel me ook op, dat velen hem groetten en dat kalmeerde me. Want 't gaf me de zekerheid, dat hij hier in de stad huishoort en dat hij geen vreemdeling is."

"Wat gebeurde er verder?"

"De genoemde lezing duurde tot bij achten. Toen verlieten de bezoekers het gebouw en bij mijn onbekende sloot zich een dame aan, die zijn arm vasthield. Of dat zijn vrouw, zijn dochter of een kennis was, dat was me onverschillig. Beiden gingen nu een lunchroom binnen, waar de jonge dame ijs gebruikte en hij een glas limonade dronk. Daarop begaven beiden zich naar het Plein. Daar pakten ze een auto...."

"O wee, daar raakte u 't spoor kwijt — of kon u ze in een anderen auto volgen?"

"Helaas niet, want er was er op dat oogenblik geen meer. Ook had ik daarvoor niet genoeg geld bij me. Ik probeerde ze nog verder te volgen en wel hard loopend. Ik was in mijn tijd 'n goede looper..."

"Hoe dan ook, een auto te voet volgen is dwaasheid, vooral op uw leeftijd."

"Ja, ja, die jaren! Ik voelde 't wel!" knikte de oude man glimlachend. "Tot de Elisabethstraat hield ik 't vol, niet verder. Toen viel ik neer en de auto verdween uit 't gezicht. Niet eens het nummer weet ik meer."

"Hoe jammer! Anders hadden we een houvast gehad!"

"Dat weet ik. Ik was mijn gedachte kwijt door de opwinding, dacht maar alleen aan ten persoon van den onbekende en ik hoopte, dat hij niet al te ver weg zou wonen."

Vastbesloten richt hij zich op.

"Maar ik zal het spoor terugvinden! Hij woont immers hier — ik moet hem weer tegenkomen en dan zal hij me niet meer ontgaan!"

Een vast vertrouwen spiegelt zich op Konrad Berger's gezicht. Martha Berger herademt.

"De hoofdzak is, dat je hem gevonden hebt! O God, wat ben ik gelukkig!" Ze gaat naar haar man toe en voor den eersten keer sedert meer dan 20 jaar kust ze hem op het voorhoofd.

Ook de zoon drukt zijn vader gelukkig de hand en Hanna streelt hem een beetje terughoudend over den arm.

Er ligt in deze liefkoozelen iets roerends, ze zijn een stomme bede: "Vergeef ons, dat wij niet dadelijk geloof sloegen aan uw woorden. Maar nu gelooven we aan de waarheid!"

De oude man begrijpt. Dankbaar gaat zijn blik van den een naar den ander.

"God heeft me niet verlaten, Hij zal ook verder met me zijn," zegt hij zacht en eenvoudig met een diep geloof in zijn stem.

X

Hanna kan dezen nacht niet slapen van vreugde. Wat is alles boven verwachting toch prachtig geworden, sedert ze al die scrupule bezwaartjes, waarin ze is opgegroeid, over boord heeft gegooid en zich geheel aan de leiding van Hornig heeft overgegeven.

Hoe dom, dat ze het al niet vroeger heeft gedaan. Zoo is er een heele tijd van haar leven nutteloos heengegaan, omdat ze maar steeds wifelde en niet tot een beslissing kon komen.

Hornig had gelijk, toen hij haar een domme gans noemde, omdat ze uit een klein leugentje een gewetenszaak maakten en omdat ze bij haar besluiten zich steeds door dankbaarheid jegens moeder en broer liet leiden.

Wat een belachelijke dingen! Verouderde sentimentaliteit! Tegenwoordig weet ieder verstandig mensch, dat hij slechts verplichtingen jegens zich zelf heeft en op de eerste plaats heeft te zorgen, dat hij vooruitkomt.

En nu is alles beslist! In naam van zijn chef heeft Hornig haar een betrekking bij Rundstock aangeboden, een soort van representatieve en reclame-betrekking. Men heeft een dame nodig, die mooi is, die zich elegant weet te kleden, en die onberispelijke manieren heeft — een werkelijke dame

dus. Zij moet de klanten ontvangen, de honneurs waarnemen, bij het afsluiten van koopcontracten tegenwoordig zijn en daarbij op opvallende wijze de menschen aansporen om nog meer te koopen en — als dit noodig is — ook proef-tochten mee te maken.

Deze nieuw gecreëerde betrekking is wat nieuws en de heer Rundstock verwacht er heel wat van. Dit baantje geeft elke maand 400 schillingen.

Gedurende de wandelingen en de bioscoopvoorstellingen, die Hanna den laatsten tijd met Hornig onderneemt, wordt er voortdurend over de aanstaande werkzaamheden van Hanna gesproken.

Vandaag heeft Hanna toegehaapt en gezegd, dat ze zal komen. Fluisterend deelt Hornig haar mee, dat hij is besloten nu ook als firmant naast Rundstock op te treden. Zijn ouders zullen voor het kapitaal zorgen. Het is nog een geheim; maar haar wil hij het wel mededeelen. Tegenover haar speelt hij met open kaart, want zij weet wel, hoe lief ze hem is en wat hij in de toekomst van haar hoopt. Het is nog geen tijd, nu reeds deze verwachtingen uit te spreken, want eerst moet men nog zien, of zij zich in dit werk kan inleven. Hij verzoekt haar echter nu reeds, belangstelling in zijn werk te toonen en hem nader te leeren kennen, waartoe ze in haar nieuwe betrekking alle gelegenheid zal hebben.

(Wordt voortgezet)

De Eerw. Pater Eugenius Trienekens te Weert droeg aldaar zijn eerste plechtige H. Mis op, bij welke gelegenheid de neomist door de buurtbewoners op hartelijke wijze werd gehuldigd.

Het echtpaar Math. Leenen en Petronella Janssen te Weert, dat onder groote blijken van belangstelling zijn gouden huwelijksfeest vierde, wordt onder de tonen der muziek ter kerke geleid.

Een enkel tablet uit dit doosje

is in staat U tegen verliezen en onaangename situaties te beschermen.

In beslissende oogenblikken, bij inspannende onderhandelingen en vermoeienden gedachtenarbeid houdt K. D. het hoofd helder, verleent wilskracht, concentratie en geestesfrischheid. 1 à 2 tabletten K. D. zijn voldoende om onmiddellijk elk gevoel van vermoeidheid of slaap te overwinnen.

KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster bij het Verkoopkantoor voor Nederland van Dallkolat. Postbus 679, Amsterdam. Doos 80 cts., verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen. Let op den naam KOLA DALLMANN.

Te Valkenburg is als ieder jaar de Meiboom weer geplant, die de heele Meimaand blijft staan. Links: De jeugd maakt een dansje om den Meiboom. Rechts: Kijkje op de feestelijke versiering van den Meiboom.

Alle straten van Versiellenbosch worden verhard, wat een groote verbetering beteekent. Alleen de voorbereidende werkzaamheden zijn voor de bewoners niet zoo aangenaam. Links: De weg wordt bedekt met een laag bezaltslag. Rechts: Een walsje er over en de weg wordt glad.

Het echtpaar Thomassen-Rutjens te Roermond hoort Zondag 11 Mei zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

De typische bobbyhelmen van de politie te Kerkrade zijn afgeschafte. Daarvoor is in de plaats de Fransche pet gekomen.

De Nederlandsche Voetbulploeg, welke Zondag j.l. in Amsterdam tegen de Belgen gelijk speelde. Van l.n.r. Denis, Tap, v. de Wildt, v. Kol, De Kreek, Kools, Breitner, v. d. Broek, Landaal, v. de Meulen en v. de Heijden.

Het Belgische elftal, staande v.l.n.r. Pierre Braine, Hellemans, Badjou, Nouwens, Hooydonckx, Declercq. Knielend Versijp, Voorhof, Vandenbouwhede, Adams, Bastin.

SPORT VAN ZONDAG

De groote strijd tusschen voetballend Holland en België te Amsterdam is onbeslist geëindigd. Een resultaat, dat de verhouding vrij goed heeft weergegeven. Het Belgische en Hollandsche voetbal ontloopt elkander in kwaliteit maar heel weinig, al valt niet te ontkennen, dat het spel der Belgen aantrekkelijker is om te zien.

Holland had den wedstrijd kunnen winnen, wanneer scheidsrechter Retschury ons inplaats van een twee strafschoppen had toegekend; België, wanneer men het aantal goede kansen als maatstaf neemt. Die wisten de Belgen zich ongetwijfeld beter te scheppen dan de Hollanders. Het schieten van onze Zuiderburen liet echter vaak heel veel te wenschen.

Die strafschoppengeschiedenis was overigens wel heel eigenaardig. Tijdens het eerste kwartier zaten de oranjemannen er geducht op, en reeds na ongeveer tien minuten spelen liet de in het nauw gedreven Belgische verdediging zich tot een ongeoorloofde verleiden, waarop een heftig gebrul om een penalty volgde. Deze bleef echter uit. Wel gaf de arbiter er kort hierop één

Spelmoment uit den wedstrijd Holland-België. W. Tap scoort 20 minuten na den aanvang der tweede helft Hollands tweede doelpunt.

Voor den wedstrijd Roermond-Bleyerheide. De gasten worden door Roermond gehuldigd in verband met het door hen behaalde 2e-klasse-kampioenschap.

voor een geval, dat minder erg was. Toen echter onmiddellijk hierop v. d. Broek binnen de beruchte lijnen wederom op een niet geoorloofde manier werd aangevallen, was de vraag naar een strafschop zoo mogelijk nog algemeener. Ook deze bleef toen echter achterwege. Toen kwamen de Belgen ineens tot het besef, dat één zwaluw nog geen zomer, of één doelpunt tegen nog geen nederlaag maakt. Vanaf dat moment werden de Belgen weer Roode Duivels. Wel zijn er daarna nog korte perioden van Hollandsch overwicht geweest, doch over het algemeen behielden onze tegenstanders toch tot het einde het beste van het spel.

Geheel en al bevredigd heeft het resultaat, doch ook de wedstrijd ons niet. Het spel der Hollanders was absoluut minder dan eenige weken

geleden tegen de Italianen. Het falen van onzen aanval is voor een belangrijk deel gelegen in de onvoldoende bezetting van de midvoorplaats. Het verwondert ons dan ook niet weinig, dat men voor den wedstrijd op 18 Mei in Antwerpen wederom de Kreek als midvoor heeft gekozen. Heel erg gerust zijn wij over het resultaat van de a.s. match in de Scheldestad niet.

De kwestie Bleijerheide is nu eindelijk door den K.N.V.B. opgelost. In verband hiermede kon Zondag j.l. de promotiecompetitie in afdeling IV worden voortgezet. Het eerste treffen tusschen de beide Limburgsche clubs, welke

hierin tritkomen, is in een uitgesproken zege voor de eerste-klassers geëindigd. Aan den eenen kant stemt dit tot tevredenheid, omdat Roermond thans een goede kans krijgt om zich als eerste-klusser te handhaven. Aan den anderen kant echter heeft de Mijnstreek zich het bezit van een eerste-klusser al weer voor een groot deel zien ontgaan. Dat is minder prettig. Wij zijn er van overtuigd, dat de strijd om het fel begeerde plaatsje verder wel voornamelijk zal gaan tusschen De Valken en de club van Massv.

Roermond klopt Bleyerheide met 4-0. Spelmoment uit deze ontmoeting. Het doel der thuisclub wordt bedreigd.

VROUWENLEVEN

KINDERKLEERTJES

Dat, over het algemeen, de Fransche moeders haar kindertjes een teveel aan opsmuk geven naar onzen Hollandschen smaak, is bekend. Parijs is, naar ik meen, ook de eenige stad, waar speciale kinder-modeshows worden gehouden en waar jonge kinderen, met het aplomb en de pose, van haar oudere collega's afgekeken, voor de verrukte oogen van moeders en kinderjuffen en benijd door de kleine meiskens, voor wie hier zorgvuldig de kleertjes worden uitgezocht, paradeeren met de nieuwste scheppingen voor het jonge volkje. De kleeën der Parijsche kindertjes zijn meestal een navolging van de kleeën der moeders. Schrijft de mode mama een lage taille voor, dan draagt haar dochtertje een laag ceintuurtje — nu mama's taille hooger is geworden, wordt ook het ceintuurtje van de kleine meid hooger aangebracht.

Al houden we ons nu over het algemeen ook bij de gedachte, dat kinderen geen opsmuk behoeven, dat de teerheid en 't liefelijke van een kind juist bij eenvoudige kleertjes het best tot hun recht komen, toch zijn er gelegenheden, waarbij we iets meer willen, waarbij we gaarne met iets aparts, ook voor onze kleinen, voor den dag willen komen.

Allerliefst en zelfs geschikt voor de kindertjes van vijf en zes jaar is het biedermeier-modelletje — het

Feestelijk jongenspakje met bolero; donkerblauwe wollen stof met wit kraagje en manchetten.

korte gladde lijfje met langen rok. Ik zag een Fransch modelletje van Jeanne Landin, waarbij de wijde rok, tamelijk lang en van achteren bijna de enkels rakend, door paardenharen biesjes uitstaand was gehouden. De rok was aan den bovenkant over een handbreedte in smalle plooitjes bijeengehouden en van onderen versierd met drie over elkaar vallende geplisseerde strooken.

Bij een ander modelletje van wit chiffon bestond de garnering in een ruitvormig applicatiewerk van champagnekleurige tafzijde, met gouddraad opgenaaid. De ceintuur, die het korte lijfje verbond met den zeer wijden rok, eindigde van voren in een sierlijken grooten strik. Ook een ladderwerk van fijne biesjes is een geliefkoosde — en tijdroovende — garnering voor kinderjurken.

Engelsche, Duitsche en Hollandsche kinderjurken worden alle eenvoudiger gehouden dan de hierboven beschrevene. Geheel nieuwe dingen zien we daar niet, maar voor de eenvoudige modelletjes, welke ons de beste lijken, wordt weer eens 'n andere garnering gevonden zoo nu en dan. Het wit voile

hemdmodelletje van onze eerste afbeelding heeft een eigenaardig borduursel in bonte kleuren en wordt aan den hals gesloten met 'n kleurig koordje.

Numero twee, van crêpe de chine vervaardigd, is versierd met smockwerk en met een siersteekje langs het kraagje en langs de korte, apart ingezette mouwtjes.

Ook het hierbij afgebeelde jongenspakje, dat bedoeld is als eenigszins feestelijke kleedij voor den kleinen man, zal beter voldoen aan onzen smaak dan de Parijsche jongenskleertjes, voor feestelijke gelegenheden mouwloos en versierd met geplisseerde strookjes en 'n zijden sjerp. Nietwaar, we willen toch, dat onze jongens er ook jongensachtig uitzien?

PAULA DEROSE.

KNIPPATRONEN van onze geteekende modellen, genummerd boven 4000, zijn verkrijgbaar aan „Het Patronenkantoor“, Postbus No. 1, Haarlem. Onberispelijke coupe. Dameskleding in de maten 88, 96, 104 bovenwijdte à f 0.55, kinderkleding voor den bij 't model aangegeven leeftijd à f 0.35. Bij elk patroon handleiding voor 't knippen en naaien benevens een verkleinde patroonschets. Franco toezending, direct na ontvangst van bestelling met het verschuldigde bedrag aan postzegels ingesloten, waarbij vermeld naam en adres, nummer van 't model en 't blad waarin het voorkomt, en bovenwijdte. Men meet deze maat rondom het lichaam, recht onder de armen door, gewoon glad gemeten, zonder extra-toegift. Van de gefotografeerde modellen en de teekeningen zonder of met lagere nummers zijn maatpatronen verkrijgbaar, na nauwkeurige opgave der gewenschte maten à f 1.— per stuk voor dames, voor kinderen à f 0.70.

Kinderjurk van zacht groene crêpe de chine, met smockwerk en siersteekjes gegarneerd.

Wit voile jurkje volgens kimonomodel, versierd met bont gekleurd borduursel.

VOOR DE KEUKEN

GETRUFFEERD GEHAKT MET HARDE EIEREN (Déjeuner-schotel)

500 gr. kalfsgehakt
1 rauw ei
één eetlepel gehakte peterselie
1 fleschje truffels
½ theelepel peper
10 gr. zout
50 gram broodkruim
1/4 geraspte noot
3 hard gekookte eieren
70 gram boter

Bereiding:

Week het wittebroodkruim in wat kokende melk, wrijf het goed fijn en druk er vervolgens tusschen twee lepels het overvloedige vocht uit. Voeg het ei er bij, de peper, het zout, de nootmus kaat, de fijngehakte peterselie en de in kleine stukjes gesneden truffels. Roer dit mengsel door het kalfsgehakt, tot alles zoo goed mogelijk gemengd is. Spreid dit toebereide gehakt uit op een schotel of plankje ter dikte van één vinger.

Leg in het midden als een aan

elkaar sluitende rij de drie hardgekookte eieren, waarvan de kopjes zijn weggesneden om ze goed aan elkaar sluitend te krijgen.

Wikkelt er aan alle kanten het gehakt als een gelijke laag om heen en zorg, dat ook de uiteinden goed met gehakt worden omhuld, zoodat het geheel den indruk maakt van een reusachtigen croquet.

Wentel de rol door eiwit en vervolgens door paneermeel.

Smelt de boter in een braadslee, maar zorg, dat ze niet bruin wordt, leg het gehakt er in, bedruip dit en

braad het in een niet te warmen oven mooi goudbruin en gaar gedurende pl.m. 3/4 uur. Maak de jus met water af. Laat het gebraden gehakt tot den volgenden dag staan, snijdt het dan met een zeer scherp mes in plakken en leg die dakpansgewijs over elkaar, zoodat telkens een stukje van het in 't midden liggende eischijfje te zien komt. Garneer desverkiezende den schotel met gehakte aspic en met uitgetande citroenschijfjes en peterselietakjes.

CATHARINA.

„Ik raad U aan om er een gewoonte van te maken dagelijks

KING PEPERMUNT

te gebruiken.

Dit is de origineele pepermint, die derhalve geen kunstmidde- len bevat, maar bereid is uit het echte natuurproduct.

Hieraan ontleent zij haar op- wekkende en verfrissende eigenschappen en den lekkeren en toch krachtigen smaak.

Waarborg van zuiverheid heeft U in de voortdurende controle van het laboratorium: Dr. v. Hamel Roos en Harmens, Amsterdam.

Begin het voorjaar met krachtige zenuwen en frisch rood bloed

Vele heerlijke voorjaarsdagen worden vergald door moeheid en lusteloosheid. Door den langen win- ter zijt gij verslapt en het voorjaar met zijn temperatuursverandering stelt bovendien speciale eischen.

Begin daarom nu Sanatogen te gebruiken. Het voert aan de cellen van zenuwen en bloed juist die ele- menten toe - phosphor en eiwit - die de gezondheid blijvend opbouwen. Sanatogen maakt het bloed rijk en krachtig en sterkt de zenuwen.

Begin het voorjaar met nieuwe kracht en levenslust. Bouw Uw gezondheid op van binnenuit - door Sanatogen.

Meer dan 24000 doctoren deelden ons schriftelijk mede, dat zij bij zichzelf en hun patiënten de uit- stekende werking van Sanatogen hebben geconstateerd. Reeds in enkele weken zult gij bij Uzelf een grooten vooruitgang opmerken. De samenstelling van Sanatogen is zoo, dat het U goed moet doen.

Een bekend Londensch geneesheer schreef:

„Sanatogen gaat naar de kern van de gezondheid, de cellen en bouwt die op tot een blijvend krachtig lichaamsgestel.”

Prof. Dr. Eulenburg, Berlijn, schreef:

„Ik maak voortdurend meer gebruik van Sanatogen omdat het zonder uitzondering op den langen duur goed verdragen kan worden en snel en deugdelijk tot toeneming der krachten en algemeene beterschap bijdraagt.”

Nieuwe kracht met:

SANATOGEN

Het zenuwsterkend voedsel

Verkrijgbaar bij iederen Apotheker of Drogist vanaf f 1. — per bus.

Bloedarmoede

Bleekzucht en alle daaruit voortvloeiende
ZWAKTETOESTANDEN

Dr. H. NANNING'S
HAEMOFERRIN
(Staalhaematogeen)

Uitstekend bloedvormend versterkingsmiddel.
Aangenaam van smaak.

f 2.60 per heele flesch. f 1.60 per 1/2 flesch.

Dr. H. Nanning's Pharm. Chem. Fabriek, Den Haag

Geen vorkbreuk
op Uw

FONGERS

ASTHMALIJERS

Het Asthma poeder van Apotheker BOOM geeft bij inademing direct verlichting bij Asthma en daaruit voortkomende Borstbenauwd- heid en Borstbeklemming.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogist- winkels à f 1.25 per groote gesloten blikken doos.

Adverteeren doet verkoopen

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de be- handeling van tuberculose en scrofulose”, over de gunstige resultaten, verkregen met graafhorm. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aan- vrage, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Het Wiegekind

Moeders, geneest de roode of gesmette deelen van de kleine met

PUROL

en houdt 't huidje droog met
PUROLPOEDER

Beide artikelen bij Apoth en Drogisten

V **FABRIEK TE BARENDRECHT**

E **à Contant**

L **en Goedkoopste**

O **In huur**

ELECTRISCHE- EN HAND-WASCHMACHINES

Depots
 VENLO, Gelderschestraat 15.
 ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
 SITTARD, Molenbeekstraat 5.
 KERKRADE, Einderstraat 73.
 MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
 HEERLEN, Geleenstraat 41.
 WEERT, Julianaplein B 74.
 BOXMEER, Steenstraat A 15.

Sproeten

komen vroeg in 't voorjaar, koopt daarom tijdig een pot

SPRUTOL

Bij alle Drogisten

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. **DE** genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG
 Oosterpark 45, Amsterdam

BERICHT

De Abonné's van „LIMBURG IN BEELD” worden er aan herinnerd, dat zij die hun abonnementsgeld niet op tijd betalen, gedurende den tijd dat zij in gebreke zijn, *niet deelen* in de voordeelen der Gratis Ongelukken-Verzekering.

Wij raden daarom iederen geabonneerde aan zijn abonnementsgeld stipt op tijd te voldoen. De Directie.

overwerkte zenuwen

kalmeeren en worden gesterkt door

Mijnhardt's zenuwtabletten

Buisje 75ct. Bij Apotheken Drogisten.

GEVRAAGD

Momenteel kunnen nog eenige nette, welbespraakte Personen geplaatst worden bij onze afdeling Colportage. Alleen zij komen in aanmerking welke in de Colportage thuis zijn.

Bij gebleken geschiktheid vast salaris en provisie.

Sollicitaties te richten aan ons kantoor te Maastricht, Boschstraat 110, afd. Colportage.

„Het is een fout andere zeep te gebruiken” zegt ECHTEN

SCHOONHEIDSSPECIALIST VAN DE MEEST VOORAANSTAANDE
ACTRICES EN ZANGERESSEN VAN DE OPERA TE BUDAPEST

„Bij elke behandeling in mijn salon geef ik den raad, de huid twee maal per dag met Palmolive Zeep te reinigen. Niets anders verwijdt, naar mijn ervaring, kleine onzuiverheden, die de poriën verstoppert, beter.”

Francis Echten Jr.
BUDAPEST

FRANCIS ECHTEN, die reeds 40 jaar als schoonheidsspecialist verbonden is aan de Koninklijke Hongaarsche Opera te Budapest.

DIT advies is daarom zoo belangrijk, omdat beiden, Francis Echten en zijn zoon, beroemd zijn op het gebied van gelaatsverzorging. De bekendste schoonheidsspecialisten in Europa en Amerika zijn het hiermede eens. Geen zeep is ooit zoo algemeen aanbevolen als Palmolive Zeep. Geen schoonheidsbehandeling is zoo bekend als de Palmolive 2-minuten behandeling. Millioenen bekoorlijke vrouwen danken haar fraai en jeugdig uiterlijk aan deze zeep, gemaakt van palm- en olijfoliën.

De 2-minuten behandeling.

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive Zeep en water en wrijf dit twee maal per dag gedurende twee minuten in Uw huid. Spoel daarna af, eerst met warm, vervolgens met koud water. Daarna poederen en opmaken.

Francis Echten Jr., die eveneens Palmolive Zeep van onschatbare waarde vindt voor gelaatsbehandeling.

20 cent
PER STUK

GRATIS Gelieve mij gratis en franco Uw schoonheidsboekje, getiteld: „Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”, te zenden.

COLGATE-PALMOLIVE-PEET Co. N.V., — Spuistraat 64-70, Amsterdam C. — Afdeling Reclame

Naam
 Adres
 Woonplaats

LIMBURG IN BEELD

IS DOOR HAAR INHOUD
HET AANGEWEEZEN BLAD
VOOR DEN LIMBURGER

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren op „LIMBURG IN BEELD”, à
 f 1.62½ per drie maanden, 1)
 f 0.12½ per week.

1) Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Boschstraat 110, Maastricht, of per post toezenden in open envelop, met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „LIMBURG IN BEELD”

LIMBURG IN BEELD
 Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12½ ct.; per kwartaal f 1.62½ bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)